

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/1382/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118340494
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118340494.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: V.. G. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/XX, XXX XX H., zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti povinnému: V.. D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ul. B. XXXX/X, XXX XX U., zast. Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 3, 917 01 Trnava, IČO 36 857 548, o vymoženie 100 000 eur s prísl., vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Lukášom Liščákom, so sídlom exekútorského úradu Nám. Sv. Michala 5/A, 920 01 Hlohovec, ktorý ju vedie pod sp. zn. 432EX 437/18, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávneného voči výrokom I., III., IV. a V. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 34Ek/1382/2018 zo dňa 08.07.2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a**.

II. Oprávnený je **p o v i n n ý** **n a h r a d iť** povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti oprávneného voči rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 34Ek/1382/2018 zo dňa 08.07.2020 vo výške 388,18 eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 20.09.2018 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky 100 000 eur s prísl. na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice N 40/2009, Nz 4633/2009, NCRIs 4621/2009 spísanej dňa 16.02.2009 notárom, JUDr. Danielou Šikutovou, so sídlom Notárskeho úradu v Bratislave, Panenská 6. Vykonaním exekúcie súd poveril súdneho exekútora, JUDr. Lukáša Liščáka, so sídlom Nám. Sv. Michala 5/A, 920 01 Hlohovec, ktorý ju vedie pod sp. zn. 432EX 437/18.

2/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 04.03.2019 rozhodnutie, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku zastavil (výrok I.) a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania v sume 234 eur (výrok II.). Po zrušení jeho rozhodnutia sudcom, a to uznesením sp. zn. 34Ek/1382/2018 zo dňa 03.06.2020, bola vec vrátená vyššiemu súdnemu úradníkovi na opätovné rozhodnutie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že posúdenie notárskej zápisnice ako materiálne nevykonateľnej v súvislosti so splatnosťou dlhu dlžníka, nepovažoval za správne, pričom okrem uvedeného bola dôvodom zrušenia rozhodnutia aj skutočnosť, že vyšší súdny úradník nerozhodol o celom návrhu povinného na zastavenie exekúcie (nezaoberal sa ďalšími dôvodmi - nesplnenie podmienky vyzvať dlžníka na plnenie podľa 548 ods. 1 OZ, nejednoznačná identifikácia oprávneného v exekučnom titule a splnenie vymáhaného nároku).

3/ O návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak vyšší súdny úradník opätovne rozhodol uznesením sp. zn. 34Ek/1382/2018 zo dňa 08.07.2020. Exekúciu v celom rozsahu v zmysle § 61 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil (výrok I.), návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods.

1 písm. d) zamietol (výrok II.), oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie a v súvislosti s konaním o sťažnosti nepriznal (výrok III.), povinnému priznal nárok náhradu trov exekučného konania v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie a v súvislosti s konaním o sťažnosti vo výške 774,40 eur, ktoré má uhradiť povinnému (výrok IV.) zaviazal oprávneného nahradiť trovy exekučného konania súdnemu exekútorovi vo výške 234 eur (výrok V.).

4/ Pri rozhodovaní aplikoval ustanovenia § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 a § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 546 a § 548 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). V odôvodnení uviedol, že povinný navrhoval exekúciu zastaviť z viacerých dôvodov, spadajúcich pod ustanovenie § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku (uznanie dlhu v čase, keď ešte neexistoval, nespĺnenie podmienky vyzvať dlžníka na plnenie podľa § 548 ods. 1 OZ a nejednoznačná identifikácia oprávneného v exekučnom titule) ako i z dôvodu zániku vymáhaného nároku podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Za neopodstatnené považoval tvrdenie povinného, oprávnený nie je v exekučnom titule jednoznačne označený. Po opätovnom preskúmaní notárskej zápisnice dospel k záveru, že osoba oprávnená je v nej identifikovaná dostatočne - menom, priezviskom, dátumom narodenia, rodným číslom a miestom trvalého pobytu. Z takejto identifikácie je jasné, kto je osobou oprávnenou a komu je potrebné dlh splniť.

5/ S tvrdenou námietkou povinného, že v notárskej zápisnici došlo k uznaniu dlhu, ktorý v čase uznania ešte neexistoval sa vysporiadal tak, že spísanie notárskej zápisnice v rovnaký deň ako došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a k uznaniu dlhu nespôsobuje materiálnu nevykonateľnosť notárskej zápisnice. Dňa 16.02.2009 uzavrel Ing. Marek Čanecký (dlžník) s Ing. Stanislavom Markusom (veriteľ) zmluvu o pôžičke, pričom predmetom tejto pôžičky boli finančné prostriedky vo výške 150 000 eur, ktoré bol dlžník povinný vrátiť veriteľovi do 31.08.2009 bezúročne, pričom zmluvné strany sa dohodli, že od 31.08.2009 bude pôžička úročená úrokom 26 % ročne a v prípade, ak by bol dlžník v omeškaní s vrátením celého dlhu, dohodli si zmluvné strany úrok z omeškania vo výške 10 % ročne. Následne dňa 16.02.2009 Ing. Vladimír Pecho v písomnom vyhlásení ručiteľa vyhlásil, že pohľadávku pochádzajúcu zo zmluvy o pôžičke medzi Ing. Marekom Čaneckým a Ing. Stanislavom Markusom uspokojí najviac do výšky 100 000 eur, ak dlžník Ing. Marek Čanecký nezaplatí veriteľovi Ing. Stanislavovi Markusovi najneskôr do 31.08.2009 čiastku 150 000 eur s príslušenstvom, pričom príslušenstvo tvorí úrok vo výške 26% ročne zo sumy 150 000 eur od 31. augusta 2009 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 10 % ročne, pričom termín splatnosti pohľadávky je určený do 31. augusta 2009. Dňa 16.02.2009 bola následne spísaná notárska zápisnica, ktorá v tomto konaní predstavuje exekučný titul. V nej Ing. Marek Čanecký (v notárskej zápisnici označený ako povinná osoba v I. rade) uznal dlh vo výške 150 000 eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky voči osobe oprávnenej - Ing. Stanislavovi Markusovi a vyhlásil, že súhlasí s exekúciou vedenou v zmysle Exekučného poriadku na základe notárskej zápisnice ako exekučného titulu. V notárskej zápisnici je tiež uvedené, že Ing. Vladimír Pecho ako ručiteľ a ako osoba povinná v II. rade vyhlásil, že sa zaväzuje splniť záväzok osoby povinnej v I. rade najviac do výšky 100 000 eur, ktorý vznikol titulom uzatvorenia zmluvy o pôžičke zo dňa 16.02.2009 a tým sa stáva povinnou osobou v II. rade popri dlžníkovi v I. rade. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že dlžník uznal dlh v čase, keď žiaden dlh ešte neexistoval, nakoľko nebol splatný. Podľa povinného existoval len záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi predmet zmluvy o pôžičke, pričom k vzniku dlhu by došlo až po tom, ako by dlžník svoj záväzok nespĺnil riadne a včas. Skutočnosť, že záväzok nebol splatný v čase vyhotovenia notárskej zápisnice nemá žiadny vplyv na platnosť vyhlásení povinného v I. rade a povinného v II. rade urobených v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, keďže uznať možno aj nesplatený dlh. Uznanie dlhu zo strany povinného v I. rade v čase, keď ešte nebol splatný nerobí notársku zápisnicu nevykonateľnou. Notárska zápisnica, ktorá obsahuje súhlas osoby povinnej s jej vykonateľnosťou sa stáva formálne vykonateľnou uplynutím doby plnenia. Vzhľadom na vyššie uvedené je zjavné, že notárska zápisnica je platná, vykonateľná, predstavuje spôsobilý exekučný titul na podklade ktorého je možné viesť exekúciu a preto námietka povinného, že notárska zápisnica nemôže byť vykonateľná, nakoľko v nej došlo k uznaniu dlhu v čase keď ešte neexistoval nepredstavuje dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku.

6/ Ďalej sa vyšší súdny úradník zaoberal námietkou povinného, že dlžník nebol písomne vyzvaný na splnenie dlhu v zmysle § 548 ods. 1 OZ a preto ručiteľovi (povinnému) nevznikla povinnosť uhradiť dlh za dlžníka. Ustanovenie § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvádza, že splnenie dlhu od ručiteľa je možné

požadovať v prípade, ak dlžník aj napriek výzve veriteľa nesplní svoju pohľadávku. Občiansky zákonník vyžaduje, aby ručiteľ dlh splnil ak ho nesplní dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval. Ručiteľovi vznikne povinnosť plniť až vtedy, keď veriteľ písomne vyzval dlžníka, aby dlh splnil. V tomto prípade veriteľ (oprávnený) preukázal, že dlžníka vyzval na splnenie pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu a to prostredníctvom prihlášky pohľadávky do konkurzu. Okresný súd Trnava dňa 21.01.2015 vyhlásil uznesením sp. zn. 36K/42/2014 na dlžníka (v exekučnom titule osoba povinná v I. rade) konkurz. Oprávnený si nárok na pohľadávku dlžníka uplatnil po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu - dlžníka zaslaním prihlášky do konkurzu správcovi konkurznej podstaty JUDr. Stanislavovi Volárovi dňa 13.03.2015 a následne aj dňa 06.11.2018, čo mal vyšší súdny úradník preukázané z doručeníek a kópie súhrnnej prihlášky nezabezpečených pohľadávok k č. k. 36K/42/2014 vrátane prihlášky č. 1 s prílohami a kópie prihlášky pohľadávky č. 6 k sp. zn. 36K/42/2014, vrátane súhrnu a prílohy spolu. Doručenie prihlášky do konkurzu vyhláseného na povinného je možné považovať za písomnú výzvu veriteľa na splnenie dlhu dlžníkom podľa § 548 ods. 1 OZ. Nakoľko dlžník ani s dostatočným časovým odstupom neuhradil oprávnenému splatný dlh, oprávnený v súlade s ustanoveniami OZ požadoval splnenie dlhu od dlžníkovho ručiteľa a to v takom rozsahu, v akom sa ručiteľ za dlh dlžníka zaviazal ručiť. Námieta povinného, že oprávnený nemôže požadovať plnenie dlhu od ručiteľa, nakoľko dlžník nebol písomne vyzvaný na splnenie dlhu je neopodstatnená a nepredstavuje dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené mal vyšší súdny úradník za preukázané, že k výzve dlžníka na splnenie dlhu došlo a to prostredníctvom prihlášky pohľadávky do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu - dlžníka.

7/ Ako posledným povinným tvrdeným dôvodom zastavenia exekúcie sa vyšší súdny úradník zaoberal zánikom vymáhanej pohľadávky pre jej splnenie. Povinný súdu preukazoval potvrdením o vklade v pobočke ČSOB banky v Trnave zo dňa 13.01.2010, že dňa 13.01.2010 o 15:12 boli na účet oprávneného vložené finančné prostriedky vo výške 50 000 eur a následne 13.01.2010 o 15:14 boli na účet oprávneného vložené finančné prostriedky vo výške 50 000 eur. Spolu teda povinný po predchádzajúcej dohode s dlžníkom vložil na účet oprávneného finančné prostriedky v celkovej výške 100 000 eur, ktoré predstavujú výšku vymáhaného nároku v tomto exekučnom konaní. Oprávnený nepoprel, že povinný dňa 13.01.2010 vykonal úhradu na účet oprávneného vo výške 100 000 eur. Na základe vyššie uvedených skutočností mal vyšší súdny úradník za preukázané, že dňa 13.01.2010 došlo k splneniu nároku, ktorý je vymáhaný v tomto exekučnom konaní. Nakoľko k celkovému splneniu vymáhaného nároku zo strany povinného došlo už dňa 13.01.2010, v čase pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie nedôvodne. Vzhľadom na vyššie uvedené bol prítomný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, nakoľko po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, tým že dňa 13.01.2010 (v čase pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie) došlo k splneniu vymáhaného nároku, keď povinný v pobočke banky vložil na účet oprávneného finančné prostriedky vo výške 2x 50 000 eur, ktoré predstavujú výšku vymáhaného nároku v exekučnom konaní. Oprávnený od povinného v tejto exekúcii požaduje opätovné splnenie nároku aj napriek tomu, že k splneniu nároku došlo už dňa 13.01.2010, tak ako bolo uvedené vyššie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol tak, že exekúciu v celom rozsahu v zmysle § 61 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku zastavil.

8/ O trovách vyšší súdny úradník rozhodol tak, že oprávnenému nárok na trovy exekučného konania v súvislosti s podaním vyjadrenia k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a v súvislosti s podaním sťažnosti oprávnenému nepriznal, pretože si nárok na ne neuplatnil. Povinný si vo vyjadrení k sťažnosti uplatnil nárok na trovy exekučného konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s podaním vyjadrenia k sťažnosti oprávneného, a to vo výške 774,40 eur za 2 x jednu polovicu právneho úkonu za 2 úkony právnej služby - návrh na zastavenie exekúcie, vyjadrenie k sťažnosti vo výške á 312,87 eur + 2x režijný paušál á 9,80 eur + DPH. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k zastaveniu exekúcie v celom rozsahu, teda povinný mal v konaní úspech, priznal povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie a súvislosti s podaním vyjadrenia k sťažnosti povinného priznal, a to vo výške 774,40 eur. Nakoľko súd rozhodol o zastavení exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku z dôvodu, že nárok, ktorý oprávnený žiadal vymôcť v tomto konaní bol zo strany povinného uhradený v čase pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie a oprávnený mal vedomosť o vykonaní tejto úhrady, ide teda o dôvod zastavenia exekúcie, ktorý možno oprávnenému pričítať. Z tohto dôvodu súdnemu exekútorovi priznal trovy exekúcie v celkovej výške 234 eur, pozostávajúce z odmeny za prijatie do úschovy vymáhanej čiastky vo výške 124 117,30 eur vo výške 165 eur a náhrady paušálnych výdavkov vo výške 30 eur plus DPH.

9/ Proti rozhodnutiu, v rozsahu výrokov I., III., IV. a V., podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Záver vyššieho súdneho úradníka, na základe ktorého exekúciu zastavil z dôvodu zániku vymáhaného nároku považoval za absurdný, odporujúci primárnym zásadám logického myslenia. Pohľadávka, ktorá vznikla až 13.3.2015 a 6.11.2018, nemohla byť uhradená 13.1.2010, ale až po 13.3.2015 a 6.11.2018. K údajnému splneniu ručiteľského záväzku, tým že 13.1.2010 vložil dvakrát na bankový účet veriteľa v pobočke ČSOB banky v Trnave sumu 50.000 eur po predchádzajúcej dohode s dlžníkom, došlo zo strany povinného skôr, ako došlo k vzniku ručiteľského dlhu, keď povinnosť splnenia dlhu vzniká až dorúčením písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi na splnenie dlhu. Plnenie z 13.1.2010 považoval za plnenie bez právneho dôvodu, avšak nie je možné toto plnenie bez právneho dôvodu „zmeniť“ niekoľko rokov po jeho uskutočnení na plnenie z dôvodu ručiteľského dlhu. Splnenie ručiteľského záväzku ešte predtým, než si oprávnený splnil svoju povinnosť písomne vyzvať na splnenie celého dlhu s príslušenstvom priamo dlžníka, je v rozpore so zákonom a v rozpore so subsidiárnou povahou inštitútu ručenia vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníka. Takýto postup je preto porušením, resp. obchádzaním ustanovenia § 546 OZ a 548 ods. 1 OZ. Na podporu svojich tvrdení o vzniku povinnosti ručiteľa plniť až po výzve veriteľa dlžníkovi, ktorý dlh v primeranej lehote nesplnil, poukázal na stanovisko pléna Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky č. 1/1979 Zb. z 21.12.1978 Cpj 37/78, Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11 Co 84/2013 z 8.7.2013, Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 30.11.2006, sp.zn. 1 Afs 73/2006 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.5.2000 sp. zn. 4 Obo 115/99 uverejnená v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 11/2001 Zb. Z konštrukcie § 548 ods. 1 OZ jasne vyplýva, že vznik právnej povinnosti splniť dlh dlžníka je podmienený písomnou výzvou veriteľa voči dlžníkovi, nielen nespĺnením dlhu dlžníkom. Nejde o vznik vymáhateľnosti (splatnosti) už predtým vzniknutého dlhu ručiteľa, ale o vznik dlhu ručiteľa samotného. V dôsledku toho dňa 13.1.2010 nebolo ešte možné plniť dlh ručiteľa vo výške 100.000 eur, pretože tento vznikol až uplatnením pohľadávky vo výške 99.036,73 eur voči dlžníkovi dňa 13.3.2015 a vo výške 145.049,32 eur dňa 6.11.2018. Po vzniku notárskej zápisnice tak nenastali žiadne okolnosti, ktoré spôsobili zánik povinnosti povinného. Platbami z 13.1.2010 ani žiadnou inou platbou povinný nesplnil svoj záväzok podľa Vyhlásenia ručiteľa zo dňa 16.2.2009 a notárskej zápisnice. Povinný ani netvrdil, ani nepreukázal, že keď dňa 13.1.2010 zaplatil oprávnenému 2 x 50.000,- eur, bola splnená zákonná podmienka ustanovená v ust. § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ, t.j. písomná výzva dlžníkovi na splnenie dlhu pred dňom 13.1.2010 a že mu vznikol dlh z titulu ručenia. Pritom aj povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že oprávnený doteraz písomne nevyzval dlžníka na splnenie hlavného záväzku zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 16.2.2009. Ide o zmätočný a nekonzistentný výklad práva, ktoré je explicitne ustanovené v § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ a z ktorých jednoznačne vyplýva, že ručiteľský záväzok povinného je od počiatku subsidiárnym záväzkom vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníka a subsidiarita ručiteľského záväzku je záväzná univerzálne pre oprávneného aj pre povinného, teda rovnako ako oprávnený nemohol uplatňovať svoj nárok z ručiteľského záväzku voči povinnému bez predchádzajúcej písomnej výzvy dlžníka na splnenie hlavného záväzku, tak rovnako ani povinný nemohol splniť svoj ručiteľský záväzok bez splnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ. Z dôvodu subsidiarity ručiteľského záväzku povinného voči hlavnému záväzku dlžníka úhradu povinného, ktorý dňa 13.1.2010 zaplatil na bankový účet oprávneného dva krát po 50.000,- eur s titulom platby: „vypl. ručenia, Zápis.N40/09 z 16.2.09“ nemožno považovať za platné splnenie ručiteľského záväzku povinného, nakoľko v tom čase oprávnený ešte písomne nevyzval dlžníka, aby splnil hlavný záväzok oprávnenému. Aby povinný mohol splniť svoj záväzok aj skôr ako oprávnený písomne vyzval na splnenie dlhu dlžníka, povinný by musel byť solidárnym dlžníkom bez subsidiarity, teda dojednať pristúpenie k dlhu podľa § 533 OZ a nie ručiteľský záväzok podľa § 546 OZ a nasl. OZ, k čomu v danom prípade nedošlo. Zákonodarca ustanovil inštitút ručenia na zabezpečenie hlavného záväzku dlžníka voči veriteľovi ako subsidiárne plnenie. Výlučne len ak by bol dojednaný nesubsidiárny záväzok povinného (teda by sa povinný zaviazal, že uspokojí pohľadávku oprávneného bez ohľadu na výzvu dlžníka k plneniu), tak by povinný nemusel čakať na to, či oprávnený písomne vyzve dlžníka na plnenie. Zákonodarca v ustanovení § 548 ods. 1 OZ ponechal splatnosť ručiteľského záväzku (a vznik ručiteľského dlhu) na vóli veriteľa. Bez písomnej výzvy doručenej dlžníkovi nie je ručiteľ povinný veriteľovi plniť (neexistuje dlh ručiteľa voči veriteľovi, existuje len ručiteľský záväzok ručiteľa). V ustanovení § 546 OZ je existencia povinnosti ručiteľa plniť veriteľovi viazaná na to, či hlavný dlžník bol veriteľom písomne vyzvaný na plnenie. Nemožnosť takéhoto plnenia vyplýva zo subsidiarity ručiteľského záväzku vo vzťahu k hlavnému dlhu, ktorá je vyjadrená v ustanoveniach § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ, a z tohto dôvodu je také plnenie ručiteľa neplatné podľa § 37 ods. 2 OZ a § 39 OZ pre porušovanie, resp. obchádzanie ustanovení § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ. Povinný sám výslovne uviedol v návrhu na

zastavenie exekúcie, že sa ústne dohodol s dlžníkom a až potom zaplatil oprávnenému 2 x 50.000,- eur. To znamená, že povinný dňa 13.1.2010 pri vynaložení primeranej starostlivosti musel mať vedomosť o tom, že oprávnený písomne nevyzval dlžníka na splnenie hlavného záväzku a povinný pri platení oprávnenému dňa 13.1.2010 úmyselne konal v rozpore s § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ. V tejto exekúcii nejde o duplicitné uplatňovanie nároku oprávneného.

10/ Oprávnený uviedol na objasnenie skutkových okolností týkajúcich sa údajného splnenia záväzku povinného podľa notárskej zápisnice, že ak by plnenie hlavného záväzku dlžníka a plnenie ručiteľského záväzku povinného prebehlo tak, ako zákonodarca predpokladal v ustanoveniach § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ, tak oprávnený by dosiahol uspokojenie vykonateľných pohľadávok v celkovej výške 200.000,- eur: prvých 100.000,- eur by získal buď dobrovoľne od dlžníka 100.000,- eur z kúpnej ceny, ktorú dlžník dostal za prevod nehnuteľnosti alebo nútene v exekučnom konaní na vymoženie inej vykonateľnej pohľadávky vedenom na majetok dlžníka postihnutím nehnuteľnosti alebo kúpnej ceny, ktorá prišla do majetku dlžníka výmenou za prevod nehnuteľnosti a druhých 100.000,- eur by oprávnený získal od povinného titulom splnenia ručiteľského záväzku po písomnej výzve dlžníka na splnenie dlhu v súlade s § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ. V dôsledku nesplnenia ustanovenia § 548 ods. 1 OZ zo strany povinného a po dohode povinného s dlžníkom a s manželkou dlžníka oprávnený nedosiahol uspokojenie vykonateľných pohľadávok voči dlžníkovi vo výške 200.000,- eur. A práve v tomto nezákonnom výsledku spočíval účel dohody medzi povinným, dlžníkom a manželkou dlžníka v rozpore s § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ, na základe ktorej: 1. došlo k prevodu nehnuteľnosti z dlžníka na manželku dlžníka, pričom dňa 30.12.2009 bola kúpna zmluva podpísaná a už 4.1.2010 bola zavkladovaná v katastri nehnuteľností, 2. došlo k použitiu kúpnej ceny 100.000,- eur za prevod nehnuteľnosti na zaplatenie neexistujúceho údajného nároku povinného voči dlžníkovi podľa § 550 OZ a tým zároveň došlo k znemožneniu použitia tejto sumy 100.000,- eur na uspokojenie inej vykonateľnej pohľadávky oprávneného voči dlžníkovi v začatom exekučnom konaní, 3. došlo k tomu, že povinný zaplatil oprávnenému dňa 13.1.2010 údajným titulom splnenia ručiteľského záväzku bez splnenia podmienky uvedenej v § 548 ods. 1 OZ, teda v skutočnosti bez právneho dôvodu, celkovú sumu 100.000,- eur, ktorú povinný zinkasoval od dlžníka vopred alebo bezprostredne po tom ako ju povinný zaplatil oprávnenému. Sám povinný potvrdil v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 22.10.2018 v časti VI., že „Ručiteľ dobrovoľne a po predchádzajúcej ústnej dohode s Dlžníkom, dňa 13.10.2010 v pobočke ČSOB banky v Trnave vložil na účet Veriteľa finančné prostriedky...“. Podľa svedeckej výpovede dlžníka zaznamenatej do zápisnice o pojednávaní z pojednávania konaného dňa 24.5.2011 na Okresnom súde Trnava, č.k. 10C/90/2010 (ktorá sa už nachádza v spise exekučného súdu): 1. manželka dlžníka poznala povinného a bolo jej záujmom, aby dlžník vrátil peniaze povinnému a nebol mu nič dlžný; 2. povinný bol dlhoročný obchodný partner dlžníka, povinný bol kamarát dlžníka; 3. povinný „naháňal“ dlžníka, aby dlžník zaplatil dlh oprávnenému, že je to potrebné; 4. dlžník sa snažil získať od manželky dlžníka takú sumu za predaj nehnuteľnosti, akú dlžník dlžil povinnému; 5. dôvodom prevodu bolo získanie peňažných prostriedkov na uspokojenie povinného; 6. dlžník sa pôvodne dohadoval s manželkou dlžníka, že založí nehnuteľnosť, aby dlžník uspokojil povinného, bolo to ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy s manželkou dlžníka na spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti zo dňa 30.12.2009 a predtým ako povinný zaplatil oprávnenému.

11/ Oprávnený považoval rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka za nedostatočne odôvodnené, keď primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom nereagoval na vyššie rozvedenú argumentáciu oprávneného (ktorú už skôr uviedol aj vo Vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie z 22.10.2018 spísanom dňa 16.11.2018 a ktorá sa týka zákonných požiadaviek na vznik ručiteľského dlhu, na subsidiaritu ručiteľského záväzku, vyplývajúce z ustanovení § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ), pričom ide o argumentáciu, ktorá sa týka rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a citoval z rozhodnutí Ústavného súdu SR aké požiadavky sa kladú na odôvodnenie rozhodnutia súdu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 296/09, III. ÚS 311/07, II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09, II. ÚS 410/06, II. ÚS 410/06, III. ÚS 153/07, IV. ÚS 77/02 zo dňa 27. novembra 2002, sp. zn. I. ÚS 335/06 z 30.10.2007, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 341/07). Súd napadnutým rozhodnutím porušil aj základné právo oprávneného vlastniť a nerušene užívať svoj majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko v dôsledku napadnutého rozhodnutia súdu, ktorým súd oprávnenému odoprel možnosť domáhať sa exekúcie na základe Notárskej zápisnice na majetok povinného, oprávnený nedosiahol nútené vymoženie jeho vymáhateľného nároku od povinného a bola mu spôsobená majetková ujma vo výške 100.000,- eur. Oprávnený preto požiadal exekučný súd, aby dôsledne posúdil subsidiárny

charakter záväzku povinného podľa Vyhlásenia ručiteľa zo dňa 16.2.2009 a notárskej zápisnice a aby vyvodil záver o dôvodnosti tejto exekúcie.

12/ Vo vzťahu k sťažnosťou napadnutým výrokom o trovách ďalej uviedol, že oprávnený si nárok na trovy exekučného konania vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie a tiež v sťažnosti voči uzneseniu neuplatnil, čo je však podľa neho v rozpore so subsidiárne použiteľným ustanovením § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže ustanovenia § 199d až § 199g Exekučného poriadku neobsahujú ustanovenia o rozhodovaní súdu o nároku na náhradu trov oprávneného, použije sa práve spomenuté ustanovenie § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Táto subsidiarita CSP je prikázaná ustanovením § 200 Exekučného poriadku.

13/ Povinný k sťažnosti oprávneného uviedol, že exekúciu považuje v plnom rozsahu za šikanóznou aktivitu oprávneného, jej ďalšie pokračovanie za nezákonné a nesprávne, a naďalej trval na podanom návrhu a všetkých ďalších svojich podaniach. Oprávnený len umelo naťahuje exekučné konanie, aby tak mohol blokovať povinnému dispozíciu s jeho finančnými prostriedkami, zneužívajúc na tento účel všetky svoje procesné oprávnenia, argumentujúc namiesto konkrétnych skutočností len všeobecne početnou judikatúrou, ktorá je však v tomto exekučnom konaní irelevantná. Exekúciu nemožno vykonať, pretože povinný dobrovoľne splnil povinnosť uvedenú v exekučnom titule v celom rozsahu tým, že 13.01.2010 splnil tvrdený ručiteľský záväzok v plnej výške, a s poukazom na § 48 ods. 2 Exekučného poriadku na tom nič nemôžu zmeniť ani absurdné tvrdenia oprávneného v sťažnosti. Povinný zreteľne označil právny dôvod plnenia v identifikácii svojej platby dňa 13.01.2010 ako „vypl.ručenia, Zápis.N40/09 z 16.2.09“, čiže oprávnený nemohol mať žiadnu pochybnosť o účele platby povinného, ktorej prijatie oprávnený potvrdil pred Okresným súdom Trnava na pojednávaní dňa 28.06.2011, preto ak oprávnený v sťažnosti tvrdí, že prijal neexistujúci dlh (cit. „Plnenie z 13.1.2010 bolo plnenie bez právneho dôvodu“), znamená to, že sa by sa tým bezdôvodne obohatil a bol by povinný povinnému bezdôvodné obohatenie vrátiť späť, čo však doteraz neurobil. Je potom zjavným zneužitím práva, ak si oprávnený v exekučnom konaní uplatňuje voči povinnému pohľadávku v totožnej výške ako je jeho vlastný dlh voči povinnému z titulu bezdôvodného obohatenia, namiesto toho, aby teda realizoval príslušný jednostranný zápočet, preto takéto zneužitie práva nemôže požívať právnu ochranu ani podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani podľa čl. 5 CSP. Oprávnený postupuje zjavne šikanózne aj z iného dôvodu, a to je rozpor jeho konania s právnym názorom Okresného súdu Trnava podľa právoplatného rozsudku č. k. 26C/6/2012 (následne potvrdeného aj Krajským súdom Trnava, č.k. 11Co/267/2014, a aj Najvyšším súdom SR, č. k. 5 Cdo/144/2017) v neúspešnom konaní oprávneného voči povinnému, v ktorom Okresný súd Trnava ako rozhodujúci argument uvádza, že „keď navyše sám žalobca [oprávnený] vyzval žalovaného 1 [povinného] ako ručiteľa na plnenie a prijal plnenie ručiteľa na svoj účet, čím zanikla povinnosť žalovaného 1 ako ručiteľa splnením dlhu“. Napriek tomu, že oprávnenému je priebeh aj výsledok tohto súdneho konania známy (mal aj totožné právne zastúpenie), vrátane preukázania existencie výziev oprávneného voči dlžníkovi a ručiteľovi už z roku 2009 (cit. z uznesenia Najvyššieho súdu SR: „Sám žalobca v konaní uviedol, že opakovane od októbra 2009 ústne žiadal žalovaného 2/ o splatenie dlhov ...“), bezškrupulózne zavádza vo svojich podaniach exekučný súd o tom, že výzvou na plnenie voči pôžičkovému dlžníkovi od oprávneného mali byť až prihlášky do konkurzného konania voči dlžníkovi v roku 2015.

14/ Ďalej poukázal, že mu nebol známy dôvod, pre ktorý exekučný súd v rozpore so súdnou praxou vyšších súdnych autorít postupuje v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, zvyhodňujúc bez akejkoľvek opory v zákone oprávneného tým, že umožňuje oprávnenému protiprávne blokovať finančné prostriedky povinného, a to napriek tomu, že už 2 x rozhodol v prospech povinného (uzneseniami vydanými vyšším súdnym úradníkom, oba vo výroku vecne správne). Zrušovacie uznesenie nemalo oporu v zákone, nakoľko podľa konštantnej súdnej praxe vyšších súdnych autorít či opravné prostriedky alebo prostriedky procesnej nápravy - sťažnosť nemajú slúžiť k „vylepšovaniu“ odôvodnení napadnutých súdnych rozhodnutí, ale len k náprave výrokov, ktoré nie sú vecne správne (§ 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok de lege lata, ďalej len ako „CSP“, subsidiárne aj napr. § 239 ods. 2 CSP3). Zrušenie prvého uznesenia vyššieho súdneho úradníka namiesto jeho potvrdenia či zmeny len zbytočne predĺžilo exekučné konanie, z čoho má prospech len a výlučne oprávnený, ktorý tým šikanózne napíňa svoj úmysel bezdôvodne blokovať finančné prostriedky povinného. Za existencie primárneho dôvodu neprípustnosti exekúcie (oprávnený obdržal od povinného vymáhanú sumu dňa 13.01.2020), bez ohľadu na ostatné podporné dôvody jej neprípustnosti (napr. absencia času plnenia

povinného) exekučný súd nezákonne predĺžil a predlžuje trvanie exekúcie zrušujúcim uznesením, čím porušuje jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Povinný trval na tom, že exekúciu nemožno vykonať, pretože exekučný titul nie je formálne a materiálne vykonateľný z dôvodu, že neobsahuje určitý právny záväzok povinného, keďže: dlh povinného v čase vzniku notárskej zápisnice neexistoval, tento mohol (ale nemusel) podľa obsahu notárskej zápisnice vzniknúť až výlučne v neskoršom čase - tzn. teoreticky najskôr dňa 01.09.2009 (mutatis mutandis napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 183/2011, zo dňa 12.05.2011, ba dokonca uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15CoE 147/2010, zo dňa 31.08.2010, s ktorým exekučný súd bezdôvodne postupuje v rozpore, keď bod 17 napadnutého uznesenia je v priamom rozpore s právnym názorom Krajského súdu Banská Bystrica „V čase spísania žiadny dlh neexistoval a teda vykonateľnosť notárskej zápisnice podľa príslušných predpisov procesného práva ani nemohla nastať“, čo je v právnom štáte neprípustné); obsah primárneho textu notárskej zápisnice je v rozpore s obsahom neoddeliteľnej súčasti notárskej zápisnice - vyhlásením ručiteľa, pretože v primárnom texte notárskej zápisnice nie je uvedený čas plnenia povinného, a tiež je odlišne vymedzený právny dôvod záväzku povinného (zmluva o pôžičke), ako je takýto právny dôvod vymedzený vo vyhlásení povinného ako ručiteľa (ručenie), tzn. notárska zápisnica je vnútorne rozporná, a teda neurčitá, v jej podstatných náležitostiach podľa § 45 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku a § 47 ods. 1 písm. g) zákona č. 323/1992 Zb. (ďalej len ako „Notársky poriadok“), čo znamená v konečnom dôsledku jej formálnu [pre rozpor s § 47 ods. 1 písm. g) Notárskeho poriadku] aj materiálnu [pre rozpor s § 45 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku] nevykonateľnosť. Povinný uvedené už tvrdil aj v predchádzajúcom podaní, preto je maximálne nepreskúmateľné, ak exekučný súd v bode 20. napadnutého uznesenia tvrdí, že „Skutočnosť, že záväzok nebol splatný v čase vyhotovenia notárskej zápisnice nemá žiadny vplyv na platnosť vyhlásení povinného v I. rade a povinného v II. rade urobených v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, keďže uznať možno aj nesplatný dlh“, pretože z notárskej zápisnice ako celku (ktorá má byť verejnou listinou, a nie obyčajným súkromnoprávnym dokumentom) nie je zrejmé, či právnym dôvodom záväzku povinného má byť pristúpenie k istine dlhu do výšky 100.000,- eur alebo ručenie do výšky 100.000,- eur. Čas plnenia povinného v pozícii ručiteľa, ktorý je povinnou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu podľa § 45 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, musí byť v notárskej zápisnici presne určený, v prípade predloženej notárskej zápisnice tento povinný údaj absentuje, čo spôsobuje jej materiálnu nevykonateľnosť (mutatis mutandis napr. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 653/2016, zo dňa 14.02.2017). K uvedeným dôvodom neprípustnosti exekúcie poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 183/2011, zo dňa 12.05.2011.

15/ Čo sa týka akýchkoľvek vnútorných vzťahov oprávneného a dlžníka, prípadne manželky dlžníka nemajú akýkoľvek vplyv na právne postavenie povinného (čo je okrem iného explicitne uvedené v ručiteľskom vyhlásení o dňa 16.02.2009 v jeho poslednom odseku - cit. „... a nevzťahuje sa na akékoľvek dohody veriteľa a dlžníka o zmene podmienok poskytnutia pôžičky a/alebo na akékoľvek iné pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi.“), preto je zjavné, že oprávnený žiada v exekučnom konaní úhradu ďalšej sumy 100.000,- eur od povinného, hoci už raz od neho sumu 100.000,- eur prijal, čiže žiada plnenie toho istého dlhu dvakrát. Na právne postavenie povinného ani na priebeh exekučného konania nemajú a nemôžu mať žiadny vplyv vnútorné vzťahy oprávneného a dlžníka s jeho manželkou, z čoho je zrejmé, že oprávnený v sťažnosti zavádza exekučný súd, keď sa snaží svoju nezákonnú exekúciu ospravedlňovať tým, že údajne mal povinný s dlžníkom a jeho manželkou konať v neprospech oprávneného, čo však nie je pravda, a potvrdil to aj Okresný súd Trnava v konaní č. 26C/6/2012, keď príslušnú žalobu oprávneného voči povinnému a správcovi konkurznej podstaty dlžníka právoplatne zamietol. Pretože je daných 5 dôvodov, pre ktoré exekúciu nemožno vykonať (1. zánik „naturálneho“ dlhu splnením, 2. formálna nevykonateľnosť notárskej zápisnice, 3. materiálna nevykonateľnosť notárskej zápisnice, 4. rozpor šikanózneho konania Oprávneného s dobrými mravmi, 5. neexistencia vymáhateľného dlhu), ktorá je vedená v Exekučnom konaní, je nevyhnutné exekúciu zastaviť, tak podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku ako aj podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Na základe uvedených skutočností navrhol všetky sťažnosťou napadnuté výroky potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov exekučného konania, vrátane trov konania o oboch sťažnostiach oprávneného.

16/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

17/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

18/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

19/ Podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá.

20/ Podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

21/ Podľa § 546 OZ dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

22/ Podľa § 548 ods. 1 OZ ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nesplnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval.

23/ Podľa § 559 ods. 1 OZ splnením dlh zanikne.

24/ Podľa čl. 5 prvá veta CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.

25/ Po preskúmaní sťažnosti, ktorá bola voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podaná včas, notárskej zápisnice, na podklade ktorej sa vedie exekúcia, návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vyjadrenia oprávneného k nemu a ďalších dokumentov nachádzajúcich sa v elektronickom exekučnom spise, sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a konštatoval, že nie je dôvodná.

26/ Exekučným titulom v posudzovanej veci je notárska zápisnica N 40/2009, Nz 4633/2009, NCRIs 4621/2009 spísaná dňa 16.02.2009 notárom, JUDr. Danielou Šikutovou, so sídlom Notárskeho úradu v Bratislave, Panenská 6, v ktorej primárny dlžník Ing. Marek Čanecký vyhlásil, že uznáva dlh vo výške 150 000 eur s príslušenstvom, ktorý vznikol titulom Zmluvy o pôžičke zo dňa 16.02.2009 medzi ním a veriteľom (oprávneným v tejto exekúcii), a ktorý sa zaväzuje splatiť najneskôr do 31.08.2009. Na základe vyhlásenia ručiteľa (povinného v tejto exekúcii) zo dňa 16.02.2009, ktoré tvorilo nedeliteľnú súčasť tejto notárskej zápisnice sa povinný zaviazal splatiť záväzok povinnej osoby (primárneho dlžníka) najviac do výšky 100 000 eur. Zároveň vyhlásil, že súhlasí s tým, že v prípade nesplnenia záväzku sa stane táto notárska zápisnica vykonateľným exekučným titulom podľa § 41 Exekučného poriadku. Na základe uvedenej notárskej zápisnice sa oprávnený v exekúcii domáha od povinného (ako ručiteľa) vymoženía pohľadávky vo výške 100 000 eur s prísl.. Povinný uviedol okruh 4 dôvodov, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená (1. uznanie dlhu v čase, keď ešte neexistoval, 2. nesplnenie podmienky vyzvať dlžníka na plnenie podľa 548 ods. 1 OZ, 3. nejednoznačná identifikácia oprávneného v exekučnom titule a 4. zánik vymáhaného nároku jeho splnením). Vyšší súdny úradník vyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že ten splnil vymáhaný nárok ešte pred začatím exekučného konania, čím bol daný dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku (vo zvyšku návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol).

27/ Sťažnosť oprávneného smerovala voči výroku o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, t.j. zániku vymáhaného nároku a výrokom o trovách exekučného konania. Vzhľadom na uvedené sudca posudzoval otázku, či bolo rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka správne len vo vzťahu k sťažnosťou napadnutým výrokom. V konaní nebola sporná povaha záväzku medzi účastníkmi konania, ktorá bola občianskoprávneho charakteru. V konaní nebolo sporné ani to, že povinný plnil dobrovoľne ešte pred začatím exekučného konania dňa 13.01.2010 vo výške 2 x 50.000,- eur prostredníctvom účtu v ČSOB, a.s., a uvedenú skutočnosť mal súd preukázanú aj z Potvrdení o vklade vydaného ČSOB, a.s, pobočka Trnava. Oprávnený však tvrdil, že ručiteľ nemohol dlh splniť pred splatnosťou záväzku pre rozpor s ustanovením § 546 OZ a § 548 ods. 1 OZ, a preto bolo plnenie povinného plnením bez právneho dôvodu.

28/ Sudca tvrdenia oprávneného o nesplnení povinnosti povinného vyplývajúcej z exekučného titulu (resp. plnenie ručiteľa bez právneho dôvodu) s dôrazom na subsidiaritu plnenia ručiteľa, považoval za účelové, ktorými sa snažil obhájiť toto exekučné konanie ako dôvodné, hoci ručiteľ svoju povinnosť splnil už v roku 2010, a to len preto, že od hlavného dlžníka úspešne (celý) dlh nevymohol. Za podstatnú skutočnosť v posudzovanej veci treba považovať, že už v samotnej notárskej zápisnici, na podklade ktorej sa vedie toto exekučné konanie, povinný vyhlásil, že sa zaväzuje splatiť záväzok povinnej osoby v I. rade (hlavného dlžníka) najviac do výšky 100 000 eur, ktorý vznikol titulom uzatvorenia Zmluvy o pôžičke zo dňa 16.02.2009 a tým sa stal povinnou osobou v II. rade popri dlžníkovi v I. rade a zároveň súhlasil s tým, že v prípade nesplnenia záväzku sa stane táto notárska zápisnica vykonateľným exekučným titulom. Vo Vyhlásení ručiteľa z 16.02.2009, ktoré bolo neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice, ručiteľ v ňom veriteľovi vyhlásil, že pohľadávku z titulu zmluvy o pôžičke vzniknutej medzi veriteľom a dlžníkom uspokojí najviac do výšky 100 000 eur, ak dlžník nezaplatí veriteľovi najneskôr do dňa 31.08.2009 čiastku 150 000 eur s príslušenstvom, pričom termín splatnosti pohľadávky je určený do 31.08.2009. Uvedené vyhlásenie sa nevzťahovalo na akékoľvek dohody veriteľa a dlžníka o zmene podmienok poskytnutia pôžičky a/alebo na akékoľvek iné pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi. Povinný sa tak v zmysle notárskej zápisnice stal dlžníkom popri hlavnom dlžníkovi, pričom v texte notárskej zápisnice nebolo splnenie jeho povinnosti viazané na podmienku výzvy veriteľa hlavnému dlžníkovi. Dlž mohol preto povinný v zmysle exekučného titulu plniť aj bez predchádzajúcej výzvy veriteľa dlžníkovi (povinnej osobe I. podľa exekučného titulu). Preto ak tvrdenia oprávneného smerovali k tomu, že v súvislosti so subsidiaritou ručenia nemohlo dôjsť k platnému plneniu ručiteľského záväzku (pre rozpor, resp. obchádzanie ustanovenia § 546 a 548 ods. 1 OZ), potom uvedené zároveň platí vo vzťahu k samotnej notárskej zápisnici. Pokiaľ bolo plnenie ručiteľa dohodnuté tak, že mal plniť aj bez predchádzajúcej výzvy veriteľa dlžníkovi, takto spísaná notárska zápisnica obsahovala záväzok obchádzajúci ustanovenie § 548 ods. 1 OZ. Sudca už v rozhodnutí zo dňa 03.06.2020 poukázal na znenie ustanovenia § 53 ods. 3 písm. h/ Exekučného poriadku, ktoré sa aplikuje na všetky exekučné konania začaté po 01.04.2017 (teda aj na toto exekučné konanie), podľa ktorého je exekučnému súdu uložená povinnosť posudzovať notársku zápisnicu aj v rozsahu či záväzok v nej obsiahnutý neodporuje zákonu alebo či nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 53 ods. 3 písm. h Exekučného poriadku), čo v podstate predstavuje prieskum notárskej zápisnice aj po hmotnoprávnej stránke. Preto ak už v notárskej zápisnici bola povinnosť ručiteľa určená tak, že mal plniť dlh po jeho splatnosti, t.j. po 31.08.2009 bez ohľadu na existenciu písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi, potom takto dohodnutý záväzok v nej obchádzal ustanovenie § 548 ods. 1 OZ a exekúciu voči ručiteľovi na podklade takého titulu nemožno viesť. Súdu prináleží právomoc na podklade materiálne nevykonateľného exekučného titulu exekúciu zastaviť aj kedykoľvek v jej priebehu, ak také skutočnosti zistí (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR z 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 456/2011, ale napr. aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5ECdo 215/2013 z 10.06.2014, sp. zn. 4Cdo 51/2004 z 29.09.2005). Vzhľadom k tomu, že exekúcia bola zastavená podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, pričom oprávnený vo vzťahu k zamietavému výroku II. uznesenia vyššieho súdneho úradníka (návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku) sťažnosť nepodal, sudca v zmysle zásady vyjadrenej v čl. 16 CSP (v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila) o zastavení exekúcie podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d/ v spojení s § 53 ods. 3 písm. h/ Exekučného poriadku, nerozhodoval.

29/ Oprávnený ďalej vo svojej sťažnosti uvádzal skutočnosti objasňujúce konanie dlžníka a jeho manželky a dohodu dlžníka s ručiteľom, ktoré malo mať za následok nemožnosť uspokojenia celého nároku podľa exekučného titulu (t.j. aj od primárneho dlžníka). Na uvedené reagoval povinný tým, že ide o vnútorné vzťahy oprávneného a dlžníka s jeho manželkou, pričom podľa tvrdení oprávneného mal povinný s dlžníkom a jeho manželkou konať v neprospech oprávneného, čo sa nakoniec v konaní pred Okresným súdom Trnava v konaní č. 26C/6/2012 nepotvrdilo, pretože súd príslušnú žalobu právoplatne zamietol. K tomu sudca uvádza, že vzťahy medzi oprávneným a dlžníkom (a jeho manželkou) neboli pre rozhodnutie exekučného súdu podstatné, nakoľko s prejednávanou vecou nesúviseli, ale boli predmetom preskúmania iných konaní vedených Okresným súdom Trnava (sp. zn. 10C/90/2010 a 26C/6/2012). Čo však bolo možné pre rozhodnutie exekučného súdu považovať za významné bolo právoplatné rozhodnutie vo veci samej vedenej Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 26C/6/2012. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/144/2017 (ktoré je aj verejne dostupné na internete a ktorým bolo odmietnuté dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/267/2014, ktorý tento potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava, č.k. 26C/6/2012-248 z 04.03.2014 o zamietnutí žaloby

o zaplatenie 100 000 eur s príslušenstvom a žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu) mal súd za preukázané, že oprávnený ako žalobca okrem iného v konaní uplatnil rovnakú obranu (ako v tomto exekučnom konaní), že právny úkon - plnenie ručiteľa, je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ a § 37ods. 2 OZ, pre právnu prekážku v zmysle § 548 ods. 1 OZ, nakoľko žalobca (oprávnený, veriteľ) nevyzval žalovaného 2/ (hlavného dlžníka) na splnenie dlhu a žalovaný 1/ (ručiteľ) i napriek tomu plnil dlh žalobcovi. Takéto tvrdenia oprávneného súdy neakceptovali, keďže „z vykonaného dokazovania mali za preukázané, že žalovaný 1/ v notárskej zápisnici zo 16.02.2009 č. N40/2009, Nz 4633/2009 ako ručiteľ vyhlásil, že sa zaväzuje splatiť záväzok povinnej osoby - žalovaného 2/ najviac do výšky 100 000 eur, ktorý vznikol titulom uzatvorenia zmluvy o pôžičke z 16.02.2009 a tým sa stal povinnou osobou popri dlžníkovi - žalovanému 2/ s tým, že konečná splatnosť záväzku bola stanovená do 31.08.2009. Sám žalobca v konaní uviedol, že opakovane od októbra 2009 ústne žiadal žalovaného 2/ o splatenie dlhov, teda aj o splatenie pôžičky z 16.02.2009, ktorý si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z predmetnej zmluvy vrátiť žalobcovi poskytnuté plnenie riadne a včas nesplnil (čo nebolo v konaní sporné), splnil túto povinnosť žalovaný 1/ (ručiteľ), ktorý bol povinný plniť popri žalovanom 2/, keď navyše sám žalobca vyzval žalovaného 1/ ako ručiteľa na plnenie a prijal plnenie ručiteľa na svoj účet, čím zanikla povinnosť žalovaného 1/ ako ručiteľa splnením dlhu. V tomto prípade nemožno hovoriť o neplatnosti právnych úkonov v zmysle § 39 OZ, a teda ani právnej nemožnosti, resp. nedovolenosti.“ V slovenskom právnom poriadku je zakotvený princíp právnej istoty, jednak v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jednak zákonnej norme - v čl. 2 ods. 2 CSP. Uvedený princíp vyjadruje požiadavku na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci, ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere a zákaz retroaktivity právnych noriem. Preto pokiaľ bola v inom konaní otázka toho istého plnenia ručiteľom ako v predmetnom exekučnom konaní posúdená tak, že plnenie poskytnuté povinným dňa 13.01.2010 oprávnenému bolo plnením z titulu ručenia na základe Vyhlásenia ručiteľa z 16.02.2009 a záväzok povinného ako ručiteľa zanikol splnením, nebol dôvod, prečo by mal súd o tejto otázke rozhodnúť odlišne.

30/ Plnenie, ktoré vyplatil ručiteľ veriteľovi na základe existujúceho záväzkového vzťahu, ak čas splnenia pohľadávky už uplynul a veriteľ ho prijal, nemôže byť na ujmu veriteľa. Zmyslom každého záväzku je jeho splnenie, a tým aj uspokojenie pohľadávky a zbavenie sa dlhu. Dlh bol podľa exekučného titulu splatný dňa 31.08.2009, pričom ručiteľ splnil dlh po jeho splatnosti (13.01.2010). Na základe povinným predložených dôkazov o zániku vymáhaného nároku jeho splnením [dôkaz o zániku dlhu podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení (§ 559 až § 587 OZ) zaťažuje v konaní o výkon rozhodnutia povinného (R 104/2003)], tak možno uzavrieť, že povinný ako ručiteľ splnil svoju povinnosť (hoc aj podľa titulu, v ktorom dohodnutý záväzok ručiteľa odporoval zákonu) v plnom rozsahu, keď dňa 13.01.2010 vložil na účet oprávneného vedený v ČSOB, a.s. 2 x sumu 50 000 eur s poznámkou, že ide o plnenie podľa notárskej zápisnice - „vypl.ručenia, Zápis.N40/09 z 16.02.09“ (teda výslovne označil, aký dlh plní), čím zanikol jeho záväzok.

31/ Návrh podaný oprávneným, ktorým sa domáha splnenia povinnosti od osoby, ktorá ju podľa exekučného titulu (aj keď vo vzťahu k nemu ako ručiteľovi vadného, resp. nespôsobilého exekučného titulu) už splnila, nemôže požívať právnu ochranu, čoho následkom bolo, že vyšší súdny úradník správne zastavil exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, t.j. z dôvodu zániku vymáhaného nároku po vzniku exekučného titulu. Správanie oprávneného, keď mu ručiteľ preukázateľne splnil splatnú pohľadávku, oprávnený toto plnenie prijal, a napriek tomu sa v exekučnom konaní domáha núteného vymoženého nároku, možno označiť ako nepoctivé. Oprávnený totiž v konaní netvrdil, že prijaté plnenie povinného odmietol a vrátil mu ho (resp. s ním inak naložil), takto ponechané plnenie len považoval za plnenie bez právneho dôvodu. Preto možno súhlasiť s povinným, že aj keby oprávnený trval na tom, že prijaté plnenie od povinného je plnením bez právneho dôvodu, čím sa vlastne na jeho úkor bezdôvodne obohatil, je zjavným zneužitím práva, ak si oprávnený v exekučnom konaní uplatňuje voči povinnému pohľadávku v totožnej výške ako je jeho vlastný dlh voči povinnému z bezdôvodného obohatenia, namiesto toho, aby realizoval jednostranný zápočet a privodil zánik záväzku.

32/ Za neopodstatnenú bolo možné považovať námietku oprávneného, že by odôvodnenie vyššieho súdneho úradníka bolo nedostatočné. Vyšší súdny úradník sa riadne návrhom povinného na zastavenie exekúcie ako aj argumentáciou oprávneného zaoberal, pričom svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil, keď sa na štyroch stranách zaoberal podstatnými dôvodmi, pre ktoré povinný zastavenie exekúcie navrhoval. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 76/07).

Vyšší súdny úradník nemusel a ani nedal odpoveď na každú námietku, resp. argument povinného a oprávneného, ale len na tie, ktoré sú právne, skutkovo i dôkazne relevantné. Za rozhodujúce pre zastavenie exekúcie považoval dôkazy o úhrade dlhu vo výške 100 000 eur dňa 13.01.2010, ktoré oprávnený nepoprel. Nemožno preto akceptovať takú námietku oprávneného, ak neexistuje rozdiel v záveroch súdu o tom, že plnením povinného dňa 13.01.2010 došlo k zániku vymáhaného nároku a to ešte pred začatím exekučného konania. Skutočnosť, že vyšší súdny úradník neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného nie je znakom ani nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a ani jeho nepreskúmateľnosti.

33/ V súvislosti s tvrdeniami povinného vo vyjadrení k sťažnosti možno na okraj dodať, že k zrušeniu prvého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o návrhu povinného na zastavenie exekúcie muselo dôjsť z toho dôvodu, že rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení zaoberajúc sa len jedným dôvodom zastavenia exekúcie. Ak by sudca také rozhodnutie potvrdil, muselo by byť založené na inom právnom posúdení a exekúcia zastavená na základe iného zákonného dôvodu. Také rozhodnutie by sa v zmysle ustálenej súdnej praxe považovalo za prekvapivé, majúce za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Preto pokiaľ sa vyšší súdny úradník vôbec nezaoberal zánikom vymáhaného nároku ako dôvodom zastavenia exekúcie, do úvahy ako jediný správny postup prichádzalo zrušenie rozhodnutia z 04.03.2019. Ďalšie argumenty povinného vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného o skutočnostiach, ktoré by mali mať za následok zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku sudca neposudzoval, a to preto, že povinný zamietavý výrok uznesenia sťažnosťou nenapadol (II. výrok uznesenia z 08.07.2020).

34/ Oprávneným napadnuté výroky o trovách sudca považoval za správne. Úprava trov exekučného konania v Exekučnom poriadku je v zásade komplexná a je odlišná od úpravy trov podľa ustanovení CSP. V súvislosti s výrokom III., ktorým mu súd nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal, platí, že o náhrade trov pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie súd postupuje rovnako ako pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie, keď podľa § 48 ods. 3 písm. g/ Exekučného poriadku si oprávnený, ktorý žiada vymôcť trovy exekúcie, tieto musí uplatniť už v elektronickom návrhu na vykonanie exekúcie. V opačnom prípade by mu ich súd nepriznal (neboli by uvedené v poverení na vykonanie exekúcie). Uvedené znamená, že súd pri trovách v exekučnom konaní nepostupuje ex offo, ale len na návrh účastníka konania. Platí to tak pri návrhu na začatie konania, ako aj v ďalšom štádiu - v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Oprávnený bol kvalifikovane zastúpený a pokiaľ si riadne uplatnil trovy už v návrhu na vykonanie exekúcie, nič mu nebránilo jednou vetou vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie (a ktorý tak posúdil aj súdny exekútor) uplatniť si trovy konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Je však potrebné dodať, že aj keby si nárok uplatnil, nebol v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie úspešný, preto by mu nárok na trovy súd ani nepriznal.

35/ Pokiaľ ide o ostatné, sťažnosťou napadnuté výroky (IV. a V.) bola v tejto časti sťažnosť povinného neodôvodnená. No keďže tieto výroky sú závislé od rozhodnutia vo veci zastavenia exekúcie, je potrebné ich aj vzhľadom na rozhodnutie o sťažnosti, keď povinný bol v súvislosti so zastavením exekúcie úspešný, považovať za správne.

36/ Na záver tak sudca konštatuje, že oprávneným podaná sťažnosť nebola spôsobilá privodiť zmenu rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom. Preto sudca podľa § 250 ods. 1 CSP rozhodol tak, že sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol.

37/ Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

38/ Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

39/ Keďže oprávnený nebol v súvislosti so sťažnosťou úspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov exekučného konania. Povinný si uplatnil nárok na náhradu trov konania, bol v konaní zastúpený právnym zástupcom (advokátom) a bol úspešný pri rozhodovaní súdu o sťažnosti oprávneného proti rozhodnutiu, ktorým exekúcia zastavená. Nakoľko Exekučný poriadok neupravuje postup súdu v prípade ich uplatnenia, no nevyčíslenia, sudca priznal oprávnenému náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola istina vo výške 100 000 eur, priznal sudca povinnému podľa § 199d ods. 2 v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 388,18 eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 625,73 eur), 10,62 eur ako režijný paušál za rok 2020 + 20% DPH (64,70 eur).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (S